

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095080384/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Lisem han kun så ryggen af sine omgivelser, sådan så han alt andet bagfra, han så kun reversen af medaljen, livet vendte vrang-siden hen imod ham. Studiet af menneskerygge er jo ikke nogen tilstrækkelig tidsfordriv, så han var henvist til at studere sig selv, og det var vel nok det, han stod og beskæftigede sig med i al stilhed; det antag vi da. Men det var slemt, at han ikke forstod at skaffe sig luft! Hade han ikke skudt sig, vilde han være blevet kvat alligevel.

Hvem han var?

Det er næmt nok at sige, for vi kendte ham godt: han var et forkert menneske. Hans hoved var en vanrøgtet jordbund, hvor der trivedes torne og tiser og forrykte spekulationer, men ikke en ærlig, brugbar tanke. Hans ånd var et ufare, hvor usunde dunster fremkaldte hygemænd, tanker, der forvirrede ham så sælsomt med deres uskre lys, at de en gang måtte få ham til at hoppe der-ud, hvor han egentlig nædig vilde hen. Der var et galskabsæg i hans hoved som i andres, og det rugede han på dag og nat; han gjorde det til sit livs opgave at få en kylling ud af det, og da han mente, den var udviklet, pikkede han hul på ægget.

Han var et uroligt menneske; han vilde ha' alt at spille boldt med. Både Gud og djævelen var hans daglige gæster, mente han; med det ene øje stirrede han ned i helvede, og med det andet forsøgte han at kigge ind i himlen; hans ene øre opfattede de fordømtes brøl og tuden, og med det andet hørte han englens slå triller oppe i livets træ. Hans tanker dansede en stadig deliriumkvadrilje med en engel på den ene side og en djævel på den anden, mens Vorherre og fanden stod hos og slog knald med lange pikke.

Han var et beklagelsesværdigt menneske. Man skulde tro, at hans kærreste kunde ha' reddet ham, og det var vel det, hun vilde med ham, men det slog fejl. Der er noen, der taler om en ulykkelig kærlighed hos ham; det er muligt, han har haft noget sådant, men det har vist ikke gjort meget indtryk på ham; han hade nok at slås med i forvejen. Tror I egentlig, når der danser høvred-sindstyre knortekæppe på jer ryg, at I så kan mærke, om noen prikker jer på ribbenene med en syl?

Hvad det nu end var, der tog ham sådan fangen, så skulde han i alt fald hellere ha' holdt sig borte fra det. Men hver gang han